

Εκπαιδευτήριο «ΤΟ ΠΑΓΚΡΗΤΙΟΝ»

Γυμνάσιο

Δεκέμβριος 2018 - Ιανουάριος 2019

Έτος: 12 Αριθμός φύλλου: 3

Το χρονικό του μήνα Δεκεμβρίου

Την **Τετάρτη 5 Δεκεμβρίου** πραγματοποιήθηκε η δεύτερη εκδρομή για τη φετινή χρονιά!

Την **Πέμπτη 6 Δεκεμβρίου** οι μαθητές της β' γυμνασίου επισκέφτηκαν το Μουσείο Φυσικής Ιστορίας, για να παρακολουθήσουν το εκπαιδευτικό πρόγραμμα «**Τα ζώα στον φακό του στερεοσκοπίου**».

Στο πρόγραμμα αυτό οι μαθητές είχαν τη δυνατότητα να ανακαλύψουν τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα κάποιων βασικών ζωικών ομάδων και να αντιληφθούν την ποικιλία και τη διαφορετικότητα των μορφών τους.

Να παρατηρήσουν στερεοσκοπικά (τρισιδιάστατα) και σε μεγέθυνση λεπτομέρειες από το σώμα και τις λεπτές υφές των δομών τους, όπως, για παράδειγμα, τα στοματικά εξαρτήματα ή τα πόδια των εντόμων, και να συνειδητοποιήσουν τη σχέση

Παράλληλα, είχαν την ευκαιρία να εξασκηθούν στην ταξινόμηση και την επιστημονική ονοματολογία που γίνεται με βάση τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του σώματος των οργανισμών.

Μετά την ολοκλήρωση του προγράμματος οι μαθητές επισκέφτηκαν την σεισμική τράπεζα του μουσείου, για να νιώσουν, για μια ακόμη φορά, το δέος που προκαλεί ο σεισμός, να συνειδητοποιήσουν πόσο ανίσχυροι είμαστε απέναντι σ' αυτό το φαινόμενο αλλά και πόσο σημαντικές είναι η σωστή ενημέρωση, η γνώση και η πρόληψη για την αντιμετώπισή του.

Σάββατο 8/12/2018

Με γιορτινή διάθεση και μέσα στο πνεύμα των ημερών, πραγματοποιήθηκε το Χριστουγεννιάτικο παζάρι του Εκπαιδευτηρίου μας στην καρδιά της πόλης, στο πάρκο του Θεοτοκόπουλου.

Χριστουγεννιάτικο Παζάρι 2018

Τα παιδιά, οι εκπαιδευτικοί και οι γονείς του ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΥ «ΤΟ ΠΑΓΚΡΗΤΙΟΝ» σας προσκαλούν στο Χριστουγεννιάτικο παζάρι

Χριστουγεννιάτικες Κατασκευές
Χριστουγεννιάτικες μελωδίες
βιβλία & παιχνίδια
σπιτικά γλυκά

Σάββατο 8 Δεκεμβρίου 11.00 - 14.30 στο πάρκο Θεοτοκόπουλου

Τα έσοδα της εκδήλωσης θα διατεθούν για φιλανθρωπικούς σκοπούς.

Οι μαθητές του Δημοτικού, του Γυμνασίου και του Λυκείου ένωσαν τις δυνάμεις τους, έφτιαξαν με φαντασία τις δημιουργίες τους και, με την αρωγή και τη συμπαράσταση των εκπαιδευτικών και των γονιών τους, κατόρθωσαν να συγκεντρώσουν ένα μεγάλο χρηματικό ποσό, το οποίο διέθεσαν σε κοινωνικές δομές και φιλανθρωπικά κέντρα της πόλης του Ηρακλείου. Την προετοιμασία του παζαριού για το γυμνάσιο ανέλαβαν οι καθηγήτριες Χριστιάνα Μαυρομάτη και Φωτεινή Κασσάκη.

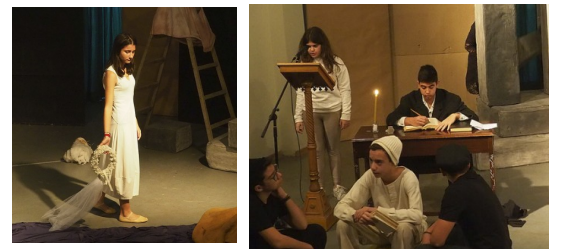

Πέμπτη 20/12/2018

Τα κάλαντα από τους τελειόφοιτους του Λυκείου στους μαθητές όλων των βαθμίδων του Εκπαιδευτηρίου, καθώς και στους συλλόγους των διδασκόντων.

Την Πέμπτη το βράδυ, στην αίθουσα πολλαπλών χρήσεων του Εκπαιδευτηρίου, οι γονείς των μαθητών παρακολούθησαν τις χριστουγεννιάτικες εκδηλώσεις.

Τα παιδιά του β1 δραματοποίησαν το διήγημα του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη «**Άνθος του γιαλού**» με την καθοδήγηση της κ. Αθηνάς Κληρονόμου και της κ. Φωτεινής Κασσάκη.

«Όπου και να σας βρίσκει το κακό, αδελφοί, όπου και να θολώνει ο νους σας, μνημονεύετε Διονύσιο Σολωμό και μνημονεύετε Αλέξανδρο Παπαδιαμάντη!»
Ο. Ελύτης

Η θεατρική ομάδα του γυμνασίου με εμπυχώτρια την κ. Πωλίνα Κοκορέλια-Τζώρτα παρουσίασε το δρώμενο «**Ανωτέρα σχολή βοηθών του Άη Βασίλη**». Οι ίδιες εκδηλώσεις επαναλήφθηκαν το πρωί της Παρασκευής 21/12/2018 στους μαθητές του γυμνασίου και του λυκείου.

Το χρονικό του μήνα Ιανουαρίου

Την **Πέμπτη 10 Ιανουαρίου** στο αμφιθέατρο του σχολείου έγινε ο Μεγάλος Αγιασμός με αφορμή τη γιορτή των Θεοφανείων. Μετά το πέρας του Αγιασμού, ο π. Εμμανουήλ Αντωνακάκης ευλόγησε τις βασιλόπιτες των τμημάτων και ακολούθησε η κοπή της πίτας σε κάθε τμήμα ξεχωριστά με τους υπεύθυνους καθηγητές. Το φλουρί έτυχε στους μαθητές:

- α' Κρασανάκης Γιώργος
- β1' Ανδριανάκη Νανά
- β2' Χιωτάκης Παναγιώτης
- γ' Αδριαδάκης Μπάμης

Ζωοδόχος πηγή

Τρίτη 15/1/2019 Οι μαθητές της γ' γυμνασίου επισκέφτηκαν, ως είθισται, το Κέντρο Ειδικών Παιδιών «Ζωοδόχος Πηγή». Αφού ενημερώθηκαν από τους υπεύθυνους για την ιστορία και τον τρόπο λειτουργίας του, ξεναγήθηκαν στα

εργαστήρια και συνομίλησαν με τους μαθητές του Κέντρου. Τέλος, παρέδωσαν το ποσό των 2030€, χρήματα που συγκεντρώθηκαν από το χριστουγεννιάτικο παζάρι.

Την **Παρασκευή 18 Ιανουαρίου** πραγματοποιήθηκε ο τρίτος μηνιαίος περίπατος.

Τετάρτη 23/1/2019

Επίσκεψη της β' και της γ' γυμνασίου στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Κρήτης και στη Χειρουργική Κλινική του ΠΑΓΝΗ.

Μετά από πρόσκληση του Πρύτανη του Πανεπιστημίου Κρήτης κ. Οδυσσέα Ζώρα, και της Παθολόγου-Ογκολόγου κ. Ζένιας Σαριδάκη-Ζώρα, οι μαθητές της γ' και της β' γυμνασίου επισκέφτηκαν την Ιατρική Σχολή.

Τα παιδιά ξεναγήθηκαν στο μουσείο της Ιατρικής Σχολής, παρακολούθησαν μια σύντομη παρουσίαση της ιστορίας και της λειτουργίας της σχολής, καθώς και ένα video για το Πανεπιστήμιο Κρήτης. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον είχε το μάθημα που πραγματοποιήθηκε στο εργαστήριο ανατομίας με ανθρώπινα ομοιώματα (κούκλες), στο οποίο συμμετείχαν οι μαθητές. Η επίσκεψη ολοκληρώθηκε στην Ογκολογική-Χειρουργική Κλινική του ΠΑΓΝΗ, όπου ο Πρύτανης του Πανεπιστημίου καλωσόρισε και μίλησε στους μαθητές.

Τετάρτη 23/1/2019

2^η Συνάντηση Σχολής Γονέων με θέμα: «**Εφηβεία και κοινωνικότητα: σπουδαιότητα, δυσκολίες, διαχείριση**»

Τρίτη 29/1/2019

Στις 29 Ιανουαρίου πραγματοποιήθηκε στο αμφιθέατρο του σχολείου Θεία Λειτουργία εν όψει της γιορτής των Τριών Ιεραρχών. Οι μαθητές της α' γυμνασίου, δουλεύοντας ομαδικά, κατά τη διάρκεια του μαθήματος των Θρησκευτικών, είχαν ετοιμάσει μια σύντομη ομιλία για τη ζωή και τη δράση των Τριών μεγάλων Πατέρων της Εκκλησίας, την οποία και εκφώνησαν στο τέλος της Θείας Λειτουργίας. Ο εορτασμός ολοκληρώθηκε με την ευλόγηση των άρτων και την καθιερωμένη διανομή των αρτιδίων στους μαθητές.

Ποίηση της Παρασκευής: Τους μήνες Δεκέμβριο και Ιανουάριο, οι μαθητές μετά την πρωινή προσευχή της Παρασκευής απήγγειλαν ποιήματα, αποσπάσματα των οποίων παραθέτουμε παρακάτω.

...Δεν έχει τίποτα τελειώσει στη ζωή μου.
Όλα είν' αρχές, αρχές
σαν ζωγραφιές
σε παιδικό τετράδιο:
ακέφαλα ανθρωπάκια
σπίτια χωρίς παράθυρα
καράβια δίχως ξάρτια...

Καίτη Χιωτέλλη

...Α όταν έκτιζαν τα τείχη πώς να μην προσέξω.
Αλλά δεν άκουσα ποτέ κρότον κτιστών ή ήχων.
Ανεπαισθήτως μ' έκλεισαν από τον κόσμο έξω...

Κωσταντίνος Καβάφης

Η ποίηση είν' ένα ασανσέρ.
Λίγους χωρεί.
Εκείνοι που είν' απ' έξω
Χτυπούν αδιάκοπα τις πόρτες
Πιέζουνε κουμπιά.
Οι μέσα αρνούνται
να σταματήσουν.
Φοβούνται μήπως
μια νέα είσοδος
σημάνει τη δική τους έξοδο,
απ' τ' ασανσέρ.

Γιώργης Μανουσάκης

... Τα παιδιά σου δεν είναι παιδιά σου, είναι οι γιοί και οι κόρες της λαχτάρας της ζωής για την ζωή.
Για την ζωή τους είσαι το μέσο κι όχι η αρχή, κι ας μένουν κοντά σου, δεν ανήκουν σε σένα
Μπορείς να τους δώσεις την αγάπη σου, όχι όμως και τις ιδέες σου, γιατί ιδέες έχουν δικές τους....

Kahlil Gibran

Χριστουγεννιάτικο διήγημα
Ο ήχος της φλογέρας

-Μαμά, αύριο θα πούμε τα κάλαντα με την Άννα!, είπε η Αγγελική στη μαμά της.
-Πώς και το αποφασίσατε;, είπε η κυρία Φρόσω παραξενεμένη.
-Χθες το αποφασίσαμε. Εδώ στη γειτονιά θα πάμε. Θα πάρουμε τις φλογέρες μας και θα τα πούμε με μουσική, είπε χαμογελώντας η Αγγελική.
-Πολύ ωραία ιδέα! Μια χαρά το σκεφτήκατε!, είπε η μαμά της.

Η Αγγελική και η Άννα ήταν δύο κορίτσια που έμεναν στην ίδια πολυκατοικία. Είχαν μεγαλώσει μαζί και ήταν φίλες από μικρά παιδιά. Είχαν την ίδια ηλικία, 11 χρονών, ταίριαζαν στον χαρακτήρα, ήταν και οι γονείς τους φίλοι... Σαν οικογένεια δηλαδή.
-Μαμά, τώρα θα έρθει η Άννα, για να κάνουμε πρόβα τα κάλαντα!
Πράγματι σε λίγο χτύπησε το κουδούνι της πόρτας και ήταν η Άννα. Κρατούσε στο χέρι τη φλογέρα της. Τα δύο κορίτσια πήγαν στο δωμάτιο της Αγγελικής και άρχισαν να παίζουν με τις φλογέρες τους τα κάλαντα. Πήγαιναν και οι δύο στο ωδείο και έπαιζαν πολύ ωραία τη φλογέρα. Η κυρία Φρόσω άκουγε ευχαριστημένη και καμάρωνε τα δύο κορίτσια.

Ξημέρωσε η Παραμονή των Χριστουγέννων. Μια βροχερή, γκριζα και κρύα μέρα. Τα κορίτσια ντύθηκαν καλά, για να μην κρυώσουν, και ξεκίνησαν για τα κάλαντα. Η αλήθεια είναι ότι, επειδή το έκαναν πρώτη φορά, ντρέπονταν λιγάκι, αλλά ήταν αποφασισμένες.
-Λες να μας ανοίγουν;
-Σίγουρα! Γιατί όχι;
-Λες να μας δίνουν και λεφτά;
-Ε βέβαια!
-Λες να μας φτάσουν, για να πάρουμε τα rollers που είπαμε;
-Θα δούμε.
-Ωραία θα είναι να μάθουμε να τρέχουμε με τα rollers και οι δύο, ε;
-Τέλεια!!!

Τα δύο κορίτσια ήθελαν να αγοράσουν εδώ και καιρό rollers. Τα κάλαντα λοιπόν ήταν μια ευκαιρία να πραγματοποιήσουν επιθυμία τους.
Πήγαν σε όλα τα σπίτια της γειτονιάς. Όλοι τούς άνοιγαν με μεγάλη ευχαρίστηση. Ο ήχος της φλογέρας σκόρπιζε στην ατμόσφαιρα και έκανε την ημέρα πιο όμορφη.
-Ελάτε και σ' εμάς, παιδιά!, έλεγαν οι γείτονες. Και σ' εμάς! Και σ' εμάς!
Τα κορίτσια ήταν πολύ χαρούμενα. Ένωθαν όμορφα. Χριστουγεννιάτικα! Μετά από λίγες ώρες πήραν τον δρόμο για το σπίτι. Κάθισαν σ' ένα πεζοδρόμιο να μετρήσουν τα χρήματα που έβγαλαν. Ένα κόκκινο κουτάκι είχαν πάρει μαζί τους. Είχαν ανοίξει μια τρύπα κι έβαζαν τα χρήματα εκεί.
-Πόσα βγάλαμε;, ρώτησε η Άννα.
-Κάτσε, μη βιάζεσαι! Να τα μετρήσουμε πρώτα, είπε η Αγγελική.
-Θα μας φτάσουν για τα rollers;
-Θα δούμε!

Τα χρήματα ήταν αρκετά. Έφταναν και περίσσευαν για τα rollers. Σηκώθηκαν πάνω, ηδούσαν, φώναζαν, αγκαλιάζονταν απ' τη χαρά τους. Ευτυχημένες γύρισαν στο σπίτι τους. Οι γονείς τους τις περίμεναν χαμογελαστοί.

-Μηράβο, κορίτσια! Να είστε καλά να το ξανακάνετε! Βάλετε τώρα τα χρήματα σ' έναν φάκελο να τα πάμε στην εκκλησία, στη «Στέγη του καλού Σαμαρείτη», που βοηθάει ανθρώπους που έχουν ανάγκη.
Κόκαλο τα κορίτσια! Κεραμίδα στο κεφάλι τούς ήρθε! Κατάπιαν τη φωνή τους. Ήχος δεν έβγαине απ' το στόμα τους. Δεν είπαν τίποτα.
Έβαλαν τα λεφτά σ' έναν φάκελο, έγραψαν τα ονόματά τους απ έξω και πήγαν με τους γονείς τους στην εκκλησία.

Τα έδωσαν στον παπα-Γιάννη. Αυτός ευχαρίστησε τα κορίτσια, τα άγγιξε τρυφερά στο κεφάλι και τους είπε πολύ ωραία λόγια. Τα αποχαιρέτησε λέγοντας:
-Ο Θεός να σας έχει καλά, παιδιά μου!
Δεν συναντήθηκαν εκείνο το βράδυ τα κορίτσια. Ήταν Παραμονή Χριστουγέννων και καθεμιά ήταν με την οικογένειά της. Πάντως και οι δύο ήταν στεναχωρημένες. Πάνε τα rollers, πάει η χαρά! Έτσι ένωθαν.

Ξημέρωσαν Χριστούγεννα! Το σπίτι έλαμπε στολισμένο. Οι γονείς ορεξάτοι ετοιμάζαν το φαγητό. Περίμεναν τους συγγενείς, για να φάνε όλοι μαζί. Γιαγιάδες, παππούδες, θείοι, θείες... Ξαφνικά χτυπάει το κουδούνι.
-Από τώρα ήρθαν;, είπε η κυρία Φρόσω με απορία.
-Μπα, δεν νομίζω!, απάντησε ο κύριος Ανδρέας, ο μπαμπάς της Αγγελικής.
Ανοιξαν την πόρτα. Μπροστά τους στέκονταν ένας άνδρας, μια γυναίκα και δύο παιδιά, αγόρια. Είχαν σκούρο δέρμα. Φαίνονταν ότι ήταν ξένοι, πρόσφυγες ή μετανάστες.
-Καλημέρα, είπαν.
-Καλημέρα, είπε η κυρία Φρόσω ξαφνιασμένη.
-Εδώ μένουν δύο κορίτσια, Αγγελική και Άννα;, ρώτησε ο άνδρας με σπαστά ελληνικά.
-Ναι, απάντησε η κυρία Φρόσω. Συνέβη κάτι με τα παιδιά;
-Θα θέλαμε να τα γνωρίσουμε, παρακαλώ!
-Αυτή είναι η Αγγελική! Τώρα θα φωνάζουμε και την Άννα.
Ειδοποίησαν την Άννα και κατέβηκε από τον πάνω όροφο.
-Θα θέλαμε να σας ευχαριστήσουμε, είπε ο άνδρας, κοιτάζοντας τα κορίτσια, γιατί με τα χρήματα που μας δώσατε θα περάσουμε όμορφα αυτές τις μέρες. Θα έχουν τα παιδιά μας φαγητό και ζεστασιά. Γι' αυτό ζητήσαμε να σας γνωρίσουμε και να σας κάνουμε κι εμείς ένα δώρο. Δυο σκουφάκια, που έπλεξε η γυναίκα μου για σας.
Έδωσαν στα δύο κορίτσια τα σκουφάκια. Κόκκινα, ομορφοπλεγμένα, απαλά! Η Αγγελική και η Άννα τα πήραν και ευχαρίστησαν τους ανθρώπους. Κατά έναν περίεργο τρόπο ένωθαν ευτυχημένες. Η καρδιά τους γέμισε συναισθήματα που δεν μπορούσαν να εξηγηθούν. Κοιτάχτηκαν και τα μάτια τους γελούσαν. Rollers; Ποια rollers; Τελικά αυτά είναι τα Χριστούγεννα!
-Παίζουμε άλλη μια φορά τα κάλαντα;
-Παίζουμε!
Οι φλογέρες γέμισαν το σπίτι με τον γλυκό τους ήχο. Γέμισαν και τη γειτονιά! Γέμισαν και την πόλη!

Pablo Pinasso

Β' βραβείο στον διαγωνισμό λογοτεχνίας:
«Ένα μακρινό καλοκαίρι»

Ψευδώνυμο: Πιροσκι

Κάθε ταξίδι είναι ένα παράθυρο στη ζωή. Κρύβει εκπλήξεις, περιπέτειες, συγκινήσεις, γνωριμίες μα και κινδύνους.
Είναι Σάββατο πρωί στην όμορφη Κομοτηνή. Το έντονο χρώμα της καλοκαιρινής αυγής ξύπνησε γλυκά τη Λίντα, καθώς μια μικρή ηλιαχτίδα διέσχισε το παράθυρο και έπεσε πάνω στα καστανά μαλλιά της. Άνοιξε τα πράσινα μάτια της και σηκώθηκε, προσπαθώντας να μην ξυπνήσει τους γονείς της. Άνοιξε τη βαλίτσα με τα φρεσκοπλυμένα ρούχα και έβαλε τα πρόχειρά της, αφού θα πάνε στο χωριό του πατέρα της. Κάθισε στο καναπέδακι, περιμένοντας. Άνοιξε το βιβλίο που είχε αγοράσει την προηγούμενη μέρα απ' το αεροδρόμιο και διάβαζε ό,τι καταλάβαινε. Οι γονείς της άργησαν να ξυπνήσουν. Την είχαν βάλει να κοιμηθεί, ενώ εκείνοι πήγαν στο σπίτι κάποιων παλιών τους φίλων. Όταν ετοιμάστηκαν και εκείνοι, πήραν τις βαλίτσες τους και βγήκαν όλοι μαζί από το δωμάτιο του ξενοδοχείου.

Το ξενοδοχείο, αν και μικρό, ήταν όμορφο, γλυκό. Η αίθουσα του πρωινού ήταν άσπρη με μικρά όμορφα φωτιστικά βαμμένα χρυσά όπως στο σπίτι της στην Αμερική. Όμως όλα τα άλλα γύρω ήταν τόσο αλλιώτικα. Το έντονο φως του ήλιου έδινε στον χώρο μια ξεχωριστή αίσθηση φρεσκάδας, γαλήνης, ευφορίας. Ήταν μικρή ακόμα – έντεκα χρονών κορίτσι – και δεν είχε ξανακάνει τέτοιο μακρινό ταξίδι. Μα ήταν τόσο μεγάλη η λαχτάρα της για την Ελλάδα!...

Μετά το πρωινό κατευθύνθηκαν προς το αυτοκίνητο. Επιτέλους, θα πήγαινε στο χωριό του πατέρα της! Πόσες ιστορίες της είχε πει ο πατέρας της για μικρά σοκάκια, τη μεγάλη εκκλησία στο κέντρο του χωριού και το πέτρινο παλιό σπίτι τους. Σε λίγο άφησαν πίσω τους την Κομοτηνή και κατευθύνθηκαν βορειοανατολικά. Η διαδρομή ήταν πολύ όμορφη γεμάτη δέντρα, πουλιά και λουλούδια. Η Λίντα όμως έχασε τη μισή διαδρομή, γιατί την πήρε ο ύπνος.

Όταν το αυτοκίνητο σταμάτησε, η Λίντα ξύπνησε ξαφνιασμένη. «Φτάσαμε;» ρώτησε με απορία. «Καλωσόρισες στο χωριό, Λίντα» είπε χαρούμενος ο πατέρας της. Βγήκε από το αμάξι ενθουσιασμένη και έτρεξε προς τη γιαγιά και τον παππού της που περίμεναν στην είσοδο του σπιτιού χαμογελαστοί. Αγκαλιάστηκαν σφιχτά για μερικά λεπτά και έπειτα μπήκε μέσα στο σπίτι ενθουσιασμένη. Δεν ήξερε τί να πρωτοθαυμάσει... Το σπίτι ήταν γεμάτο με χειροποίητα υφαντά της γιαγιάς της και πάνω στα σκαλιστά ράφια ήταν περίτεχνα μπιχλιμπίδια και πιάτα. Το ευρύχωρο καθιστικό αποτελούνταν από έναν τεράστιο καναπέ και έναν μακρόστενο ξύλινο σοφρά. Στο βάθος υπήρχε φρεσκοκομμένη λεβάντα που μοσχοβόλουσε σε όλο το σπίτι.

Φωνές παιδιών απέσπασαν την προσοχή της. Έτρεξε στο παράθυρο και είδε ένα αγόρι και ένα κορίτσι περίπου στην ηλικία της να παίζουν μπάλα. Το μελαχρινό αγόρι με την γκρι βερμούδα και την μπλε μπλουζα έτρεχε πέρα δώθε και το καστανόξανθο κορίτσι με το κίτρινο φόρεμα προσπαθούσε να τον πιάσει. «Αυτός είναι ο Μάνος και αυτή η Ζωή» της λέει η γιαγιά της. «Είναι δίδυμα και ήρθαν από την Αθήνα προχτές με τους γονείς τους για διακοπές. Πήγαινε να παίξεις μαζί τους.»
Η Λίντα δεν έχασε την ευκαιρία και βγήκε από το σπίτι τρέχοντας προς το μέρος τους. Λίγο πριν φτάσει κοντά τους, σταμάτησε για να σκεφτεί τι θα τους πει. Δεν μιλούσε, βλέπετε, πολύ καλά τα Ελληνικά. Ξαφνικά η μπάλα πετάχτηκε προς το μέρος της. Καθώς έσκυβε να την πιάσει, ακούει μια φωνή να της λέει «Ε, κοριτσάκι, μας φέρνεις την μπάλα;». Σηκώνει το βλέμμα της και βλέπει το Μάνο και τη Ζωή να τρέχουν προς το μέρος της.

«Ευχαριστώ», της λέει ο Μάνος, καθώς του δίνει τη μπάλα. «Μένεις εδώ; Γιατί δεν σε έχω ξαναδεί».

«Όχι» απαντάει η Λίντα, η οποία είχε συνηθίσει πια να της μιλάνε όλοι στα Ελληνικά.

«Πώς σε λένε;» ρωτάει η Ζωή.

«Λίντα», απαντάει δειλά.

«Λίντα; Περίεργο όνομα. Μήπως είσαι από το εξωτερικό;»

Η Λίντα, έτσι ντροπαλή όπως ήταν, κούνησε το κεφάλι της καταφατικά.

«Ουάου! Αλήθεια! Δεν έχω πάει ποτέ! Θα πρέπει να είναι τέλεια!» λέει ενθουσιασμένος ο Μάνος.

«Κι εδώ είναι ωραία...»

«Θέλεις να σε ξεναγήσουμε στο χωριό;» ρωτάει η Ζωή.

«Ναι» είπε και τα μάτια της άστραψαν από χαρά.

«Δεν μιλάς πολύ, ε;» παρατήρησε ο Μάνος.

«Λοιπόν, πότε θέλεις να πάμε για τη ξενάγηση;» ρώτησε η Ζωή θέλοντας να τη βγάλει από τη δύσκολη θέση

«Afternoon, απόγευμα;»

«Εντάξει! Στις 5.00 ακριβώς θα συναντηθούμε εδώ».

«Γεια σου, Λίντα», φώναξαν και τα δύο παιδιά μαζί.

«Γεια σας!» Απάντησε η Λίντα κουνώντας χαρούμενη το χέρι της. «Ευχαριστώ...»

Όταν γύρισε στο σπίτι, η γιαγιά είχε έτοιμο το τραπέζι. Στρώθηκαν όλοι για φαγητό.

Τα μάτια της Λίντας δεν χόρταιναν να κοιτούν το καθετί. Το κάτασπρο κεντητό τραπέζο-μάντηλο, τα πλουμιστά πιάτα, τους λαχταριστούς μεζέδες. Η χαρά ήταν ζωγραφισμένη στα πρόσωπα όλων. Τι υπέροχες γεύσεις! Οι πίτες φανταστικές, το ψητό καταπληκτικό και οι σαλάτες πεντανόστιμες!

Η Λίντα απολάμβανε τις νοστιμιές και ένιωθε πολύ τυχερή για την καταγωγή του πατέρα της. Αυτός ο τόπος, σκεφτόταν, συνδυάζει άριστα την ομορφιά της φύσης, τη γλυκύτητα του κλίματος και τις αυθεντικές καταπληκτικές γεύσεις.

«Είς υγείαν, Λίντα», φώναξε ο παππούς, διακόποντας τις σκέψεις της.

«Είς υγείαν, παππού», απάντησε γελώντας και σήκωσε το ποτήρι της ψηλά!

«Γνώρισε και κάποια παιδιά, Λίντα;»

«Ναι, μαμά! Τη Ζωή και τον Μάνο. Το απόγευμα θα πάμε μαζί να δούμε το χωριό.»

«Φαντάστικ! Μηράβο, Λίντα!»

«Ήρθαν και τα σιροπιαστά μας!», είπε η γιαγιά κρατώντας με καμάρι ένα μεγάλο ταψί με μπακλαβά!

«Αυτό θα πει πλήρες γεύμα!» Αναφώνησε ο πατέρας και, μην μπορώντας να κρατηθεί, σερβιρίστηκε πρώτος.

«Όλα είναι βέρυ γουέλ! Ευχαριστούμε πολύ», ακούστηκε η μαμά που δυσκολεύεται λίγο στα Ελληνικά.

Μετά από λίγο ο παππούς σηκώθηκε, καλώντας τους όλους στο καθιστικό.

«Λίντα, τι θα έλεγες να πήγαινες να φτιάξεις τα πράγματα σου;» Της είπε ο πατέρας της. «Όχι, yes, πήγαινε.» Της είπε η μαμά της.

Με τη βαλίτσα στο χέρι, η Λίντα μπήκε στο δωμάτιο. Οι τοίχοι του δωματίου ήταν βαμμένοι άσπροι, στολισμένοι με πολύχρωμα υφαντά. Στο κομοδίνο υπήρχαν δύο μικρά βιβλία και ένα κουτάκι με σπιτικές σοκολάτες. Αυτό όμως που κέντρισε το ενδιαφέρον της, ήταν κάμποσες μικρές άσπρες κάμπιες σε ένα ξύλινο τραπέζακι.

-«Γιαγιά, γιαγιά, έλα να δεις!» Είπε ενθουσιασμένη

-«Τί έγινε χρυσό μου;»

-«Τί είναι αυτά τα ζωάκια πάνω στο τραπέζι;»

-«Α, αυτά λέγονται μεταξοσκώληκες. Είναι οι κάμπιες που φτιάχνουν το μετάξι. Κάθε χρόνο τα εκτρέφουμε εμείς εδώ και σκέφτηκα, αφού θα μείνεις τόσο καιρό, μήπως θα ήθελες να παρακολουθήσεις την εξέλιξη τους.»

-«Και βεβαία θέλω, θα είναι φανταστικό! Ευχαριστώ γιαγιά.» Είπε και της έδωσε ένα φιλί στο μάγουλο.

Άνοιξε την βαλίτσα της και άρχισε να φτιάχνει τα πράγματά της, ενώ κάθε τόσο κοιτούσε τους μεταξοσκώληκες οι οποίοι έτρωγαν λαιμαργα τα δροσερά μαρουλόφυλλα. Μια στιγμή μπαίνει μέσα η μητέρα της.

-«Τέλειωσες, Λίντα;» Τη ρωτάει.

-«Σχεδόν, τί ώρα είναι;»

-«Πέντε και δέκα. Γιατί ρωτάς;»

-«Ωχ, τα παιδιά θα περιμένουν! Πρέπει να φύγω. Σε πειράζει να κάνω μια βόλτα στο χωριό;»

-«I am very happy! Βρήκες παρέα!» απαντά η μητέρα της.

Η Λίντα χαρούμενη τρέχει να συναντήσει τη Ζωή και τον Μάνο. Τους βλέπει από μακριά να τη χαιρετούν.

-«Έτοιμη για την ξενάγηση;» της λέει η Ζωή

-«Ναι», απαντά η Λίντα που προσπαθεί να κρύψει τη χαρά της.

Περπατούν και οι τρεις τους κοιτώντας αριστερά και δεξιά.

«Εδώ είναι η παλιά βρύση που έτρεχε συνέχεια και έρχονταν όλες οι γυναίκες με τις στάμνες τους και έπαιρναν νερό.» Είπε η Ζωή.

«Κοίταξε απέναντι», είπε ο Μάνος και έδειξε μία μεγάλη πετρόκτιστη εκκλησία.

«Είναι πάρα πολύ παλιά», συμπλήρωσε η Ζωή.

«Μου αρέσει πολύ», ψιθύρισε η Λίντα. «Να μπορούμε;»

Μπήκαν μέσα και θαύμασαν τις εικόνες και το ξυλόγλυπτο τέμπλο. Το φως του ήλιου έμπαινε από τα χρωματιστά τζαμάκια και έλουζε το εσωτερικό του ναού με χίλια χρώματα. Είχε δικίο ο πατέρας μου, σκέφτηκε η Λίντα, καθώς θυμήθηκε τις ιστορίες που της έλεγε.

Ίιιιιιιι, ακούστηκε ένας δυνατός ήχος.

«Ζωή! Φωνάζει ο Μάνος. «Τρέχα, γεράκι!»

Βγήκαν όλοι τρέχοντας από την εκκλησία και κοίταζαν ψηλά στον ουρανό.

«Ποιος είναι Μάνο;» ρωτάει η Ζωή.

«Ο Μπαρμπαμήτρος.»

«Α, νόμιζα, πως ήταν ο Φώτης.»

«Μα, τι λες; Αυτός έχει πάει διακοπές. Θα γυρίσει την επόμενη εβδομάδα.»

«Έλα, Μάνο, δεν είναι αστειό. Και ο δικός μου θα έρθει.»

Η Λίντα τους κοιτάει απορημένη.

«Α, δεν σου έχουμε πει ακόμα για τα γεράκια μας», συνειδητοποιεί η Ζωή.

«Ο Μπαρμπαμήτρος είναι του Μάνου και εγώ έχω τον Φώτη. Α, νάτος, ήρθε. Σου το είπα, Μάνο.»

«Γεράκια; Δεν τα ξέρω αυτά τα πουλιά», είπε η Λίντα

«Είναι φίλοι μας», απάντησε ο Μάνος. «Τα βλέπουμε κάθε τόσο και τα τσιζουμε το φαγητό μας, όποτε δεν μας αρέσει. Το αφήνουμε εδώ, πίσω από την εκκλησία.»

«Το φαγητό σας; Έτσι το ξεφορτώνεστε;»

«Ναί, γιατί να το πετάξουμε;»

«Μα ελάτε, έχουμε κι άλλα να δούμε», τους διέκοψε η Ζωή.

Προχώρησαν αρκετά, ώσπου έφτασαν σε ένα παλιό σταθμό τρένου.

«Εδώ είναι το κρησφύγετό μας. Θεε να μπεις;», ρώτησε η Ζωή.

Μπήκαν και οι τρεις μέσα, σπρώχνοντας τη χαλασμένη πόρτα του σταθμού. Πολλά ράφια ήταν στερεωμένα στους τοίχους με διάφορα μπιχλιμπίδια πάνω τους. Στα παγκάκια που υπήρχαν ήταν τοποθετημένα πολύχρωμα χράμια και μαξιλάρια.

«Πολύ καθαρά εδώ πέρα, ε;», παρατηρεί η Λίντα.

«Ναι, το φροντίζουμε πολύ», αποκρίθηκε η Ζωή.

Κάθισαν σε ένα από τα παγκάκια και άρχισαν να μιλούν ασταμάτητα. Έλεγαν για το σχολείο, για τους φίλους τους, για τους δασκάλους και πολλά άλλα, μέχρι που άρχισε να νυχτώνει.

«Ζωή, τί ώρα είναι;» είπε η Λίντα καθώς συνειδητοποίησε ότι είχε αρχίσει να νυχτώνει. «Ωχ! Είναι οκτώ και μισή. Η μαμά θα είναι πολύ θυμωμένη.»

Άφησαν αμέσως το κρησφύγετο και έτρεξαν για τα σπίτια τους.

«Ναι, καληνύχτα», απαντάει η Λίντα ενθουσιασμένη.

Όταν η Λίντα γύρισε επιτέλους στο σπίτι, το τραπέζι του βραδινού ήταν έτοιμο. Τότε κατάλαβε πόσο πεινούσε. Όση ώρα έτρωγαν τους μιλούσε για το πόσο ωραία πέρασε με τους καινούριους της φίλους. Τους είπε ακόμη πως την επόμενη θα ξανασυναντιόντουσαν για να συνεχίσουν την ξενάγηση στις εννέα το πρωί.

Αυτό συνεχίστηκε για πολλές μέρες. Είχαν γίνει πια αχώριστοι οι τρεις τους. Έλεγαν όλα τα μυστικά τους και έκαναν σχέδια για τα επόμενα καλοκαίρια. Όσο για τους μεταξοσκώληκες της Λίντα, οι οποίοι είχαν αρχίσει πια να φτιάχνουν το κουκούλι τους, τους παρακολουθούσαν καθημερινά και οι τρεις.

Ήταν Τρίτη πρωί, όταν ξεκίνησαν πάλι για το κρησφύγετο τους. Μόλις έφτασαν, συμμαζέψαν λίγο τον χώρο και άρχισαν να κουβεντιάζουν για το τι θα έκαναν με τα κουκούλια από τους μεταξοσκώληκες.

Ίιιιιιιιι, ακούστηκε ξαφνικά ο ήχος από τα γεράκια.

Είχαν τρεις μέρες να τα δουν και είχαν ανησυχήσει. Μειδιάς τρέχουν και οι τρεις προς την παλιά πόρτα του σταθμού. Πρώτος βγήκε ο Μάνος και πίσω του η Ζωή. Η Λίντα στη βιασύνη της γλίστρησε και χτύπησε με δύναμη το κεφάλι της στη σκουριασμένη πόρτα.

Α! Ούρλιαξε από τον πόνο και ένωσε το αίμα να κυλάει στο πρόσωπό της.

«Λίντα, τί έγινε, τί έπαθες;» φώναξε η Ζωή και έτρεξε κοντά της.

«Γλίστρησα και χτύπησα στην πόρτα», είπε η Λίντα με μια αδύναμη φωνή και λιποθύμησε.

«Μάνο, Μάνο, τρέχα», φώναξε η Ζωή.

«Ε, περίμενε, βλέπω τα γεράκια.»

«Η Λίντα χτύπησε, λιποθύμησε, τρέχα!»

«Μα πώς; Τι λες;»

Τα δύο αδέρφια σκυμμένα πάνω από τη φίλη τους δεν ξέρουν τί να κάνουν.

«Τρέχα, τρέχα να φωνάξεις τη μαμά. Εγώ θα μείνω κοντά στη Λίντα. Τρέχα!», είπε φοβισμένη η Ζωή.

Ο Μάνος έβαλε φτερά στα πόδια κι εξαφανίστηκε. Η Ζωή προσπαθούσε να συνεφέρει τη Λίντα, μιλώντας της δυνατά. Εκείνη άνοιξε σε λίγο τα μάτια της και προσπαθούσε να καταλάβει τι είχε γίνει.

«Είσαι καλά Λίντα; Πονάς; Ο Μάνος πήγε να φέρει τη μαμά. Μη φοβάσαι!»

«Α! Πονάω πολύ! Το κεφάλι μου.»

Η κυρία Νίκη γεμάτη αγωνία έφτασε στον παλιό σταθμό.

«Μαμά, μαμά, έλα γρήγορα!»

«Τι έγινε παιδιά μου; Λίντα, τι έπαθες. Για να δω... Πρέπει να πάμε στον γιατρό. Θα χρειαστείς ράμματα. Έλα να σε βοηθήσω... Πρέπει να ειδοποιήσω και τους γονείς σου.»

Ευτυχώς ο γιατρός τους καθυσήχασε και είπε ότι έχει δει και πολύ χειρότερα. Της έκανε τρία ράμματα, αντιτετανικό ορό και της έδωσε αντιβίωση. Σε δέκα ημέρες όλη η περιπέτεια της Λίντας είχε τελειώσει. Όλο αυτό το διάστημα ο Μάνος και η Ζωή ήταν κοντά της.

«Τέλος καλό, όλα καλά!», είπε ο πατέρας της Λίντας όταν αποχαιρετούσε τα παιδιά.

«Θα σε θυμόμαστε συνέχεια», της έλεγε η Ζωή αρκετά συγκινημένη.

«Θα σε περιμένουμε το επόμενο καλοκαίρι», συμπλήρωσε ο Μάνος.

«Ποιος θα τσιζεί τα γεράκια τώρα που θα φύγουμε όλοι;», είπε σκεπτική η Λίντα.

«Έννοια σου, έχουν μάθει να επιβιώνουν και το επόμενο καλοκαίρι θα χαρούμε πάλι τη συντροφιά τους.»

«Θα περιμένουμε νέα σου από την Αμερική! Καλό ταξίδι, Λίντα!»

Κάθε ταξίδι είναι ένα παράθυρο στη ζωή. Κρύβει εκπλήξεις, περιπέτειες, συγκινήσεις, γνωριμίες μα και κινδύνους. Όλα αυτά τα έζησε στο ταξίδι της η Λίντα.

Κλέρια Φλουρή

UNKNOWN FACTS ABOUT

2018

Another year that crossed the finish line.

A year full of surprises, changes and adventures. Of course, every year is hiding some tough experiences: moments of sadness and fear. Let's leave these entirely behind and let's focus on the valuable memories that 2018 offered us. Now let's find out some things that happened in this world, this past year which will probably make us smile and cheer us up. Did you know that 10\$ billion was spent in Bali this year for the protection of 14 million square kilometres of the world's ocean? Also Canada signed a deal with its first Nations people, creating the largest protected boreal forest (an area twice the size of Belgium) on the planet. 25 million doses of a new cholera vaccine were administered globally and preparations began for the largest vaccination drive in history. Something else you must probably may not know is that France and the USA revealed a sharp fall in daily smokers.

Furthermore, Rwanda, a country in east Africa, became the first low income country to provide universal eye care to all of its citizens, by training 3000 nurses in over 500 health clinics. Another unknown fact is that teenage drinking has declined across Europe, the continent with the highest rates of drinking in the world. Since 2010, global HIV/AIDS infection rates have fallen by 16% in adults and by 35% for children.

A new report has shown that democracy is more widespread than ever. Six in ten of the world's countries are now democratic. Studies have shown that young people in all countries are more optimistic than adults. Following the collapse of ISIS, civilian deaths in Iraq decreased dramatically, by 80%. Fewer Iraqi people were killed in the first five months of 2018 compared to the last year. Finally, Ethiopia and Eritrea signed a peace treaty, signalling the end of a 20-year war and reuniting thousands of families. These are some unknown moments of 2018; I hope that you found them as interesting as I did.

Christine Kopidaki, Β' Λυκείου

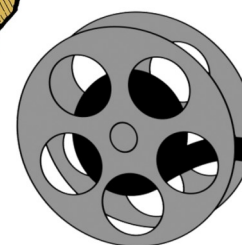
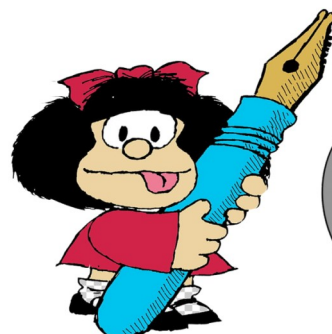
Διαγωνισμός
δημιουργικής
έκφρασης για
μαθητές/τριες
Γυμνασίου
Λυκείου

Εκπαιδευτήριο "ΤΟ ΠΑΓΚΡΗΤΙΟΝ"

φωτο-
γραφία

Comic

Video - Ταινία
μικρού μήκους

Σχέδιο -
Ζωγραφική

Πληροφορίες:
ομάδα
ΠΑΙΖΩ-γραφίας

Παράδοση
έργων έως
Παρασκευή
19/4/2019